

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Boekbespreking van: *Of Powers Their Politics: A Critique of Theoretical Approaches*

Lijphart, A.

Citation

Lijphart, A. (1970). Boekbespreking van: *Of Powers Their Politics: A Critique of Theoretical Approaches*. *Acta Politica*, 5: 1969/1970(4), 486-487. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3451267>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3451267>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

voelbaar te maken aan latere generaties; zijn werk is een elegie geschreven door een man met de grootst mogelijke gaven tot verwoording van emoties en situaties. Sijes is eerder de analyticus van maatschappelijke structuren en processen — de beschrijver van de strijd tussen groepen en bureaucratische machtsapparaten, die in een strak-beheerst proza, aan de hand van schijnbaar incidentele voorvallen, een onontkoombaar beeld geeft van de meest fundamentele maatschappelijke processen van deze eeuw. De Jong is van hen drieën eerder de traditionele historicus, de schrijver van het grote samenvattende werk, de met grote gaven toegeruste verhaler en commentator. Van de drie genoemde schrijvers is De Jong de enige, die dit hoofdwerk zou hebben kunnen schrijven. Sijes noch Presser hadden het gekund — noch, vermoedt men, ook gewild. En ook daarom kan men slechts diep respect hebben voor de grootse poging tot synthese, die een waardig inlossen is van een ereschuld — het eerlijk product van een leven door oorlog bepaald, en aan oorlog gewijd.

Het is te betreuren, dat de uitgevers een zo slecht-leesbare druk en zo matig papier hebben meegegeven aan wat terecht als standaardwerk wordt gepresenteerd. Althans één lezer begrijpt de ratio niet op deze wijze een wetenschappelijke en een populaire editie naast elkaar te doen verschijnen met een zo aanzienlijk prijsverschil. Zou het meegeven van de voetnoten ook aan de populaire uitgave en het zoeken van een verschil tussen een populaire editie en een standaardeditie in de keus van beter papier en een betere band niet tot een even bevredigende calculatie van kostprijzen en opbrengsten hebben kunnen leiden?

H. Daalder

BURNS, ARTHUR LEE, *Of Powers Their Politics: A Critique of Theoretical Approaches*.

Englewood Cliffs, N.J. (Prentice-Hall), 1968, — xv en 299 p.

Met dit boek levert Burns een belangrijke bijdrage tot het nog steeds voortdurende debat over de vorm en inhoud van de leer der internationale betrekkingen. Enkele gedeelten van zijn boek zijn al eerder gepubliceerd, o.a. zijn bekende artikel 'Prospectus for a General Theory of International Relations' in *World Politics* (oktober 1961). Andere reeds eerder gepubliceerde stukken zullen voor de meeste lezers echter onbekend zijn, bijvoorbeeld een artikel uit de *Australian Biblical Review* (december 1963). In de opzet om uit deze oude stukken samen met veel nieuw materiaal een geïntegreerd boekwerk te vervaardigen is Burns mijns inziens niet volledig geslaagd. Dit is op zichzelf echter geen groot bezwaar omdat hier een zeer belangrijk theoreticus aan het woord is wiens denkbeelden — ook al vormen deze dan geen uitgekristalliseerde eenheid — uitermate de moeite van het lezen waard zijn. Het is bovendien bijzonder interessant om de ontwikkeling van de ideeën van Burns in dit boek te volgen; hij citeert herhaaldelijk zijn vroegere conclusies waarmee hij het nu geheel of gedeeltelijk niet meer eens is. Helaas maakt Burns het de lezer niet erg gemakkelijk, doordat hij zijn vaak briljante denkbeelden begraaft onder een onnodig ingewikkelde redeneertrant die een haastige en slordige compositie verraadt.

Het belangrijkste thema van het boek betreft de strijd tussen de moderne 'behavioristische' benadering van de leer der internationale betrekkingen en de traditionele, meer historisch-gerichte benadering. Hoewel Burns niet wars is van met name speltheoretische en kwantitatieve hulpmiddelen, kiest hij toch de zijde van de traditionalisten. In het eerste hoofdstuk begint hij meteen met de volgende ondubbelzinnige geloofsverklaring: 'Statesmen cannot tell what will or even what may happen. Research can do little to amend ignorance in either form, for it is in large part logically necessitated. Thus, a positive science of world politics or,

more generally, of international relations seems impossible' (p. 3). Deze gedachte wordt in het eerste hoofdstuk verder ontwikkeld (pp. 3-27) en wordt later nogmaals expliciet en uitvoerig aan de orde gesteld in het hoofdstuk over kwantificatie (pp. 171-174). Burns ontkomt echter niet aan het netelige probleem dat beide partijen in deze richtingenstrijd parten speelt, namelijk dat men veelal langs elkaar heen praat omdat de uitgangspunten zo sterk van elkaar verschillen. Dat dit een probleem is onderkent Burns overigens wel. Van zijn eigen kritiek op de inductief-kwantitatieve methoden zegt hij bijvoorbeeld dat deze gebaseerd is op een 'philosophic attitude which makes no claim to supply a critique on their own terms of the quantitative approaches' (p. 171, cursivering A.L.). Een zwak punt in zijn betoog is dat niet duidelijk blijkt of hij zijn argumenten alleen op de leer der internationale betrekkingen of op alle sociale wetenschappen van toepassing acht.

De interessante en mijns inziens meest waardevolle delen van het boek zijn de kritische beschouwingen over de theoretische benaderingen van een aantal vooraanstaande politicologen. Zo behandelt hij de ideeën van Kaplan (pp. 112-121), Boulding (pp. 123-129), Alker (pp. 174-181), Richardson (pp. 183-186), Snyder (pp. 186-189), Rapoport (pp. 189-199) en Riker (pp. 237-247). Ofschoon zijn op- en aanmerkingen meestal scherp en verhelderend zijn, vertonen zij ook zo nu en dan tekenen van haast en slordigheid. Hij gaat bijvoorbeeld uitvoerig in op een van de resultaten in Hayward Alker's analyse van de stemverhoudingen in de Algemene Vergadering van de UNO in 1961-62: de correlatie tussen enerzijds het volume van de handel tussen de Arabische staten en drie grote Westerse landen (Verenigde Staten, Engeland en Frankrijk) en anderzijds de steun van deze Arabische staten voor resoluties die het supranationale karakter van de Verenigde Naties bevorderen. Burns stelt terecht dat men met het ontdekken van dit soort verband niet kan volstaan, omdat het volledig onduidelijk is waarom een dergelijk verband bestaat: 'How could heavy trade with the USA or the UK or France (one of whom was strongly for, one of whom was highly dubious about, and the last more and more disapproving of the methods of conducting UNOC in August and in December 1961) dispose ten Arab Powers to support UN supranational activities?' (pp. 177-178). Dit zou wel te verklaren zijn als het ging om handel uitsluitend met de Verenigde Staten. Maar volgens Burns bewijst het cijfermateriaal van Alker zelf dat dit niet het geval kan zijn: 'trade with the US alone has some but not much correlation with pro-supranationalist voting!' (p. 179). Dit evenwel blijkt helemaal niet uit de geciteerde tabel, want deze bevat alleen de correlaties voor alle landen, niet voor de groep van Arabische landen afzonderlijk.

Of Powers and their Politics is meer als een belangrijk boek dan als een goed boek te kwalificeren. Het zal dan ook degenen met een algemene politicologische belangstelling minder aanspreken dan de specialisten op het terrein van de theoretische ontwikkelingen in de leer der internationale betrekkingen.

A. Lijphart

CRAMER N., *Evenwicht en overwicht*. De verhouding van regering en volksvertegenwoordiging in de parlementaire geschiedenis. Assen (Van Gorcum), 1969 — 42 p.

Evenwicht en overwicht is de titel van de rede, in universitair vakjargon: openbare les, die Dr. N. Cramer bij de aanvaarding van zijn gewoon lectoraat in de parlementaire geschiedenis aan de Rijksuniversiteit van Leiden heeft gehouden. Hierin behandelt hij volgens de ondertitel de verhouding van regering en volksvertegenwoordiging in de parlementaire geschiedenis.